

[O. Mathiasen.]

ministrativ vej. Det kunne man altså også gøre her, mener jeg. Men ved velvilje fra den højtærede indenrigsministers side blev der så rettet henvendelse til hospitaler og stats-hospitaler, om man dér kunne finde anvendelse for militærnægternes arbejdskraft. Jeg havde i forvejen ved forhandling med repræsentanter for militærnægterlejrene fået at vide, at man dér var absolut positivt indstillet over for et sådant eventuelt arbejdsområde. Så vidt jeg ved, er der for længst kommet svar fra hospitalerne. Jeg har ikke fået resultatet tilstillet, men efter forlydende er svarene temmelig negative. Man synes ikke at være interesseret i den tilbudte arbejdskraft, selv om der mig bekendt er stor mangel på arbejdskraft på hospitalerne. Jeg må tillade mig at gøre opmærksom på en stor artikel i dag på Politikens forside, hvor der gøres rede for disse forhold, og hvor man bl. a. siger, at det er ganske katastrofalt, som man mangler arbejdskraft på samtlige vore hospitaler. Ganske vist er det jo rigtigt, at det først og fremmest er uddannede sygeplejersker, man mangler, men det siges dog også i artiklen, at det er meget vigtigt, at man med det samme gør sig klart, at denne sag ikke blot drejer sig om sygeplejersker, men om alle, der arbejder på hospitalerne, såvel rengøringsassistenter som læger.

Jeg vil gerne om hele denne sags handlingsforløb sige, at jeg finder det ganske i sin orden, at en parlamentarisk, demokratisk regering, som har et flertal i folketinget — i dette tilfælde ganske vist et meget mikroskopisk flertal — naturligvis har første ret til at fremsætte de lovforslag, man ønsker behandlet og vedtaget, og ret til at få forslagene behandlet forsvarligt. Vi har i mit parti altid været villige til at behandle forslagene på denne måde, men ifølge forretningsordenen har et mindretal, ja, selv et enkelt medlem, den samme ret. Vi har fremsat vort lovforslag. Det kan ingen hindre os i, men den høje regering og det høje folketing kan forhindre os i at

få vort forslag frem til en sagligt forsvarlig behandling på lige fod med regeringsforslag, og det er det, vi synes er sket med vort forslag.

Det er givet, at et lovforslag skal have en grundig behandling, og det er også klart, at et forslag tit kræver en langvarig behandling; men forholdet er jo det, at vort forslag snarest ingen behandling har fået. Det er vist det, man kalder at sylte et lovforslag. Jeg mener, jeg tør sige, at jeg er et fredeligt menneske, og jeg vil helst ikke bruge stærke ord, men jeg synes, at vort forslag har fået en ikke fair behandling i det høje ting.

Vi har altså fremsat vort lovforslag for tredje gang, og nu forventer vi, at det vil få en virkelig saglig og realistisk behandling og komme frem til en positiv afgørelse, og det ønsker vi naturligvis først og fremmest for selve sagens skyld. Vi synes, at de landsmænd, som dette lovforslag drejer sig om, har et krav på nu at få klargjort, hvorvidt det høje folketing er villig til at ændre loven, således at de får mere rimelige og fornuftige arbejdsvilkår.

Vedrørende selve lovforslaget skal jeg henvise til de bemærkninger, som jeg før har haft lejlighed til at fremkomme med her fra talerstolen, idet jeg dog har et par ting yderligere at tilføje.

Så vidt jeg ved, var Danmark det første land, der gennemførte en lovgivning, som giver de unge mænd ret til at blive fritaget for militærtjeneste mod at udføre civilt arbejde i stedet; det var i 1917, og loven kan altså fejre 45 års jubilæum i år. Men senere er andre lande fulgt efter, og det kan konstateres, at vi er sakket bagud på dette område.

I flere lande har man en ordning for militærnægterne, som er betydelig mere frisindet, betydelig mere demokratisk og betydelig mere fornuftig end den, vi har efter den gældende lov her i landet. Det gælder Norge, det gælder England, det gælder Holland, og det gælder endog Vesttyskland. Disse steder bliver militærnægterne tildelt